

osoby třetí, na kterou koncese má býti přenesena, zamítne toliko v příčině udělení koncese této osobě třetí, aniž vyřídí eventuální petit rekursu toho obsahu, aby bylo vzato na vědomí oznámení, že vdova hodlá provozovati živnost právem vdovským, trpí řízení podstatnou vadou.

(Nález ze dne 26. března 1923 č. 10.866/22).

V ě c: Terezie L. ve St. proti zemské správě politické v Praze o koncesi hostinskou.

V ý r o k: Na říkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním z 1. července 1921 st-lka společně s Frant. H. žádala policejní exposituru v Bilině, aby oprávnění k drobnému prodeji lihovin, který na základě koncese zemřelého svého manžela provozuje v domě č. — v Š., převedeno byla na Františka H. V podání zároveň žádá, aby, opomenula-li řádně ohlásit další provozování živnosti právem vdovským, politický úřad ohlášení to dodatkem vzal na vědomí.

Expositura vykonavši šetření, výměrem z 8. dubna 1922 H. koncesi odepřela, poněvadž není potřeba obyvatelstva čána. Zároveň vyslovila, že oznámení o provozování živnosti st-lkou právem vdovským na úřad nedošlo a že tudíž koncese byla vymazána v rejstříku koncesí.

Z tohoto výměru podali oba jmenovaní společně odvolání, obsahující petit, aby buď koncese byla H. udělena neb oznámení st-lky o provozování živnosti právem vdovským bylo vzato na vědomí.

Zsp nař. rozhodnutím — označeným jako konečné — odvolání to zamítla, při čemž jako obsah výměru v I. stolici uvádí toliko odmítnutí žádosti H-ovy za koncesi.

Stížnost podanou Terezií L., uznal nss důvodnou, pokud vytýká, že žal. úřad nevyřídil nař. rozhodnutím eventuální petit odvolání na něj vznesený, aby totiž vzato bylo na vědomí oznámení st-lky o provozování živnosti právem vdovským.

V tom, že úřad patrným nedopatřením opomenul vyříditi odvolání na něj řízené co do celého jeho obsahu, musil nss spatřovati podstatnou vadu řízení a zrušil proto naříkané rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 2140.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Administrativní řízení: O podmínkách prekluse podle moravského dávkového řádu z roku 1914.

(Nález ze dne 26. března 1923 č. 15.526/22).

V ě c: Karel Sch. v Uh. H. proti moravskému zemskému výboru v Brně o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Na říkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Při vyměření dávky z přírůstku hodnoty z převodu domu čp. — v Uh. O. se zahradou na základě kupní smlouvy ze dne 17.

srpna 1917 byla vzata za základ hodnota zcizovací penízem Kč 15.050, ač ve smlouvě cena tržová uvedena penízem Kč 6000.

Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání z platebního rozkazu, což stížnost nařiká pro nezákonnost a vady řízení.

Stížnost namítá, 1) že st-l neobdržel výzvu z 9. září 1921, aby předložil přiznání, 2) že i v případě prodlení mohl úřad vyměřiti dávku dle pomůcek, které měl po ruce, a tu že mohl úřad ze spisů exekučních seznati, jaká byla obecná cena nemovitosti.

Nss opřel rozhodnutí o této stížnosti o tyto úvahy:

Žal. úřad vychází ze skutkové podstaty, že st-l byl podle § 17 mor. dávk. ř. ze dne 26. prosince 1914 č. 18 z. z. z r. 1915 dopisem vyměřujícího úřadu ze dne 9. září 1921 vyzván, aby podal přiznání vyhovující předpisům zákona, a to s poučením, že nevyhoví-li tomu vyzvání, vyměřující úřad bude oprávněn, aby dávku vyměřil podle pomůcek, které má po ruce.

Z tohoto skutkového základu a nepopřené skutečnosti, že st-l přiznání vůbec nepodal, dovozuje nař. rozhodnutí právo vyměřujícího úřadu, aby dávku vyměřil bez součinnosti poplatníka.

Tento názor nař. rozhodnutí lze uznati správným jen v případě, kdy dle zákona nastala prekluse poplatníka od podání přihlášky k vyměření dávky, neboť jen v případě takovém jest poplatník z každé součinnosti při zjištění základů zdanění nejen v řízení vyměřovacím, nýbrž i v řízení odvolacím vyloučen.

Dle předpisu § 17 mor. dávk. řádu č. 18 z. z. mor. na r. 1915 jest sice ten, kdo jest povinen dávku platiti, povinen učiniti o převodu do 14 dnů oznámení vyměřovacímu úřadu, uvésti veškeré okolnosti pro vyměření dávky podstatné a podati na vyzvání vyměřovacího úřadu ve lhůtě jím stanovené přiznání k dávce z přírůstku hodnoty podle formule stanoveného; neuposlechnutí takového vyzvání má však za následek preklusi shora zmíněnou jen tehdy, když strana výslovně byla upozorněna na následky tohoto opomenutí dle § 18, odst. 3 dávk. ř. a čl. 11, odst. 3 prov. nařízení z 24. února 1915 č. 20 z. z. a když vyzvání bylo dle čl. 12 prov. nař. doručeno buď do vlastních rukou adresátových nebo zmocněnci jeho na stvrzenku. Dle kupní smlouvy byl zcizitelem Karel Sch., obchodník v Uh. H., jemu bylo dle referátu z 9. září 1921 také adresováno vyzvání tisk č. 1, ve spisech není však výkazu ani o tom, že ono vyzvání mělo obsah nařízený v § 18, odst. 3. dávk. ř. ani o tom, že skutečně svědčilo Karlu Sch., nikoli Adolfu Sch., jak v dopise pošt. úřadu z 9. září 1922 jest tvrzeno, ani o tom, že bylo dodáno st-li do vlastních rukou.

Rovněž není z platebního rozkazu zjevno, že byl vydán dle § 18, odst. 3 dávk. řádu, nýbrž vychází ze spisů, že o tom zvěděl st-l teprve z nař. rozhodnutí.

Ze šetření žal. úřadem teprve po vydání nař. rozhodnutí provedeného vychází na jevo, že vyzvání bylo vydáno poštou firmě Adolf Sch., jejíž majitelem snad Karel Sch. jest, nikoli však Karlu Sch. jako býv. vlastníku prodaného domu.

Skutková podstata, o kterou nař. rozhodnutí opřelo preklusi st-le, nemá tudíž ve spisech dostatečného základu, ano odporuje spisům, pročez bylo uznáno dle § 6 zák. o ss-ě.